

Què he fet de la meua vida? Aquesta pregunta juga a fet i a amagar amb la meua ànima, mentre espera el seu torn per una mena d'auditoria sobre les vivències i coneixements assolits durant el meu transcurs vital. Va instal·lar-se al meu subconscient ara fa quatre anys, quan vaig començar a preparar l'article que en Ramon, el xicot amb el que vivia en aquell moment em va demanar pel butlletí mensual de la seva *Associació Cultura Transfons*, així és com li agradava anomenar-la però simplement eren un grup de hippies burgesos que es reunien en un local del carrer Bellver de Gràcia per fumar herba i preparar performances de literatura espontània, a les quals, tot i veurem obligada a assistir-hi, aplaudir-les i elogiar-les per no ferir el fràgil ego d'en Ramon, mai els hi vaig trobar massa sentit.

L'article havia de tractar sobre alguna persona important per a la vida artística de la ciutat. Jo ho vaig tenir clar des del principi, parlaria de la Adoración López, o més coneguda com a Dora entre els membres més destacats dels cercles artístics i bohèmies de Barcelona. Des de que vaig descobrir la seva obra de poesia eròtica i els seus assajos sobre el sentit de la vida, vaig quedar fascinada per la seva obra i per ella mateixa.

La vida de la Dora, com a mi m'agrada anomenar-la, realment va estar separada en dos etapes ben diferents, la primera com Adoració, una dona casada amb un home 15 anys més gran que ella, mestressa de casa obedient i avorrida, d'un poble de la província de Barcelona i la segona com la Dora, una gran poetessa, apassionada, creativa, inspiradora, valenta, plena d'energia i ciutadana del món.

Amb l'excusa d'entrevistar-la pel meu article, vaig anar a visitar-la a la residència de Poblenou on vivia des de feia uns anys, em va rebre asseguda sota la pèrgola del jardí, era tal i com me l'imaginava, una senyora elegant, segura, i molt atractiva, malgrat i haver arribat a la vuitantena. Li va fer molta il·lusió la raó de la meva visita i em va parlar sense censura de la seva vida, sentiments i temors. Era la persona amb més passió per la vida que mai havia conegut.

Segons em va confessar el moment que va marcar el punt d'inflexió pel canvi de la seva vida cap a la llibertat, va ser el matí del seu 26è aniversari en que es va despertar sobresaltada no per la il·lusió, ni el neguit de ser un dia tan especial, sinó la sensació de no poder respirar; era por, pànic a despertar-se un altre matí d'aniversari, aquest cop el 80è i trobar-se allà mateix, i que al seu interior ressonés aquesta pregunta, *què he fet de la meva vida?*, i que la seva única resposta fos un argument sense paraules o simplement no en tingués cap de resposta. Llavors ja seria tard, ja no hi hauria marxa enrere. També em va parlar d'un pintor en Joan Roig, amb qui havia tingut una relació d'amistat durant molts anys i encara la venia a visitar molt sovint.

Al dia següent vaig anar cap al carrer de la Seca, on tenia l'estudi aquest pintor, segons m'havia explicat la Dora. La porta era oberta, les parets estaven plenes de quadres de racons emblemàtics de la ciutat i presidint el taller hi havia un quadre que em va captivar, es podia veure a una dona dreta d'esquena, davant d'unes grans vidrieres verdes i daurades, amb una túnica blanca que insinuava la seva perfecta i sensual silueta, les ones del seu cabell color atzabeja li queien

descuidadament per l'esquena; era la Dora sens dubte. I mentre mirava el quadre completament extasiada, algú em va interrompre:

—A mi també em va captivar des del primer segon—em va dir un atractiu senyor d'uns 70 anys amb barba blanca i pipa.

—Ja m'ho imagino Sr. Roig —li vaig respondre transcorreguts els segons necessaris per adornar-me de qui era.

Al explicar-li que havia arribat a ell a través de la Dora, i que volia saber més de la seva relació, em va fer passar, va treure una ampolla de vermut casolà i va començar a explicar-me com una freda tarda de dissabte, quan només tenia 25 anys i preparava la seva primera gran exposició a la Sala Parés; estava en una de les taules del fons d'un local situat a la plaça del Pi, freqüentat per bohemis i artistes varis. I mentre estava absort en el seu quadern intentant trobar la inspiració pel quadre que presidiria l'exposició, un riure tan escandalós com seductor, el va destorbar, va aixecar el cap i allí era la Dora, a la barra, rodejada de presumptuosos i falsos aspirants a intel·lectuals. Ella es va girar i amb un somriure al llavis i la seva sensual manera de caminar va dirigir-se cap a ell, es va seure al seu costat, li va agafar el quadern i va escriure una adreça al costat de l'últimesbós, demanant-li que fos puntual al dia següent a les 11.

Tot i no tenir gaire clar la naturalesa d'aquella trobada, a les 11 en punt premia el timbre de la porta. Va obrir la Dora, estava bellíssima, sense maquillar, amb un mantó color marfil amb flors vermelles brodades, sobre una túnica blanca semi transparent i el cabells esvalotats; que li conferien un aspecte encara més sensual. El va fer passar fins a una gran estança amb uns grans vitralls verds i daurats pels que entrava una llum sublim. Llavors ella deixà caure el mantó i es situà davant dels

vitralls d'esquena a ell, era una imatge meravellosa, i sense dir ni una paraula va començar a dibuixar, en acabar va tornar al seu estudi i envaït per l'excitació i l'emoció de l'experiència, va treballar durant tota la nit i aquell va ser el resultat: el quadre més bell i sensual que mai havia pintat.

Sense adonar-nos ja era ben entrada la tarda, no havíem dinat però si havíem donat bon compte de l'ampolla de vermut. Em vaig alçar de la cadira com vaig poder ja que el món semblava girar com els gronxadors de la fira, em vaig acomiadar d'en Joan i em vaig dirigir cap a casa per acabar el meu article, si aconseguia arribar-hi en aquelles condicions.

Al poc temps d'escriure el meu article vaig tallar amb en Ramon, no és *que la pregunta* tingués algun efecte sobre mi en aquest sentit, sinó que va criticar el meu article en públic, sense miraments i sense importar-li el més mínim ferir-me l'orgull, deia que no li acabava de trobar el sentit; ironies de la vida.....